

עפ"ת 15135/05/19 - מדינת ישראל נגד חנה דנינו -

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 15135-05-19 מדינת ישראל נ' דנינו

לפני כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
כבוד השופט העמית צלקובניק
כבוד השופט טרסי
מערכת מדינת ישראל -
באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד רעות אבירי
נגד משיבה חנה דנינו -
ע"י עו"ד תהילה בינו

פסק דין

לפנינו ערעור המדינה על הכרעת הדין של בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט טל פרי) בגמ"ר 9979-03-16, שניתנה ביום 24.3.19, ובה זוכתה המשיבה, מחמת הספק, לאחר ניהול הליך הוכחות, מעבירה שלגרימת מוות ברשלנות - עבירה עלסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

כתב האישום

1. על פי האמור בכתב האישום, ביום 11.5.15, עובר לשעה 10:30, או סמוך לכך, עמד רכב מסחרי בשול שמאל בכביש 4 בק"מ 104, בסמוך למחלף גן רווה מצפון לדרום, כשחלקו האחורי ימני בולט מספר סנטימטרים לנתיב שמאל בכביש, בשל תקלה טכנית.
2. תנאי הדרך אותה העת היו: מזג אוויר נאה, ראות טובה, אור יום; כביש אספלט יבש תקין דו מסלולי, 3 נתיבי נסיעה לדרום; מסלולי נסיעה מופרדים ע"י גדר בטון ומשמאל לנתיב השמאלי לכיוון דרום שול שמאל ברוחב הנע בין 190 ס"מ ל-230 ס"מ; דרך בין עירונית, מהירות מותרת 100 קמ"ש; שדה ראייה פתוח לפנים בכיוון נסיעת המשיבה למרחק של 229.55 מטרים לפחות.
3. הודעה על הרכב התקול נמסרה למשטרה, ומתנדבי משטרת התנועה חנוך ספיר (להלן: "חנוך") ופאול משל (להלן: "פאול" או "המנוח") הגיעו למקום באמצעות ניידת משטרתית, בשעה 10:40 או בסמוך לכך, על מנת למנוע מכשול בדרך. משהגיעו, החנו את הניידת אחרי הרכב התקול, ברובה בנתיב השמאלי (להלן: "הנתיב") וחלקה הקטן בשול שמאל.
4. המתנדבים יצאו מהניידת כשהם לבושים באפוד זוהר והציבו על הנתיב השמאלי בכביש משולשי סימון ו"אוהל

תאונה" משטרתית, זאת על מנת לסגור את הנתבי ולהתריע בפני הנהגים על המפגע בדרך. בהמשך, ניגש חנוך לכיוון הרכב התקול, ופאול צעד על שול שמאל, נכנס לנתיב והחל מציב מגדלור משטרתית על הנתיב בתחילת הסגירה המשטרתית.

5. אותה שעה, נהגה המשיבה ברכב מסוג סובארו B4 בנתיב, במהירות מופרזת של 120 קמ"ש לפחות. תחת להאט או לעבור לימין בטרם הגיעה לאזור הסגירה, המשיכה המשיבה בנסיעתה, פגעה במנוח בעוצמה, במשולשי הסימון ואוהל התאונה, והמשיכה עד שהתנגשה עם הפינה הימנית של הרכב בגדר W, מימין לנתיבי הנסיעה לכיוון דרום.

6. כתוצאה מהתאונה, נפטר פאול במקום ונגרם נזק כבד לרכב.

7. המשיבה לא שמה ליבה לתנאי הדרך וחרף שדה ראייה למרחק מאות מטרים, לא הבחינה כלל בשטח הסטרילי שסגרו המתנדבים. כמו כן המשיבה נהגה במהירות מופרזת ולא נקטה באמצעים כנדרש על מנת להימנע מפגיעה במנוח, לא האטה, לא בלמה במועד ולא עברה לנתיבים לימין. המשיבה לא נהגה כפי שנהג מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

הכרעת הדין של בית-המשפט קמא

8. המשיבה כפרה בעובדות כתב האישום ובעבירה שיוחסה לה, ועל רקע זה שמע בית המשפט קמא את כלל ראיות הצדדים לאורך מספר רב של ישיבות. לאחר שמיעת הראיות ועיון בסיכומים המפורטים שהוגשו מטעם ב"כ הצדדים, החליט בית המשפט קמא, לזכות את המשיבה מחמת הספק.

9. בפתח דבריו העלה בית המשפט קמא על נס את פועלם של מתנדבי המשטרה, אשר תרומתם לפעילות המשטרה לא תסולא בפז, ואשר מונעים מתחושת שליחות ומסירות אין קץ. מבלי לגרוע מדברים אלה, הרי שבמקרה דנן, חברו יחדיו, כך לדברי ביהמ"ש קמא, התנהלות רשלנית, נהלי בטיחות רעועים, פגמים בהליך איסוף הראיות ומחדלי חקירה היוורדים לשורשו של עניין, אשר בעטיים לא הוכחה אשמתה של המשיבה מעל לכל ספק סביר.

10. בתום דברי ההקדמה הגדיר בית המשפט קמא את סלע המחלוקת המרכזי המתעורר במקרה זה וציין כי עיקרה של יריעת המחלוקת הוא שאלת מיקומו של המנוח עובר לתאונה. בעוד המאשימה טוענת כי המנוח עמד ב"תחום" הסגירה המשטרתית, במרחק של כ- 25 מטרים מהניידת, טוענת ההגנה כי לא היה "תחום סגור" וכי גם אם היה כזה, הרי שהמנוח שהה מחוץ ל"תחום הסגור" ומשכך התאונה היא בלתי נמנעת.

11. ביהמ"ש צין כי ההכרעה תקום, או תיפול, על נקודת המגע הראשוני (להלן: "נקודת האימפקט"), ובמקרה זה קיים קושי ממשי לאמץ את מסקנות הבוחן המשטרתית ויתר עדי התביעה, ולגבש מסקנות ברורות בנוגע לנקודת האימפקט על פי עדויות עדי הראייה. עוד הוסיף ביהמ"ש קמא וציין כי הלכה למעשה איש מעדי הראייה לא ראה

את רגע הפגיעה, כך שהתיק מבוסס רובו ככולו על ממצאים פורנזיים, אשר למרבה הצער לא נחקרו ולא תועדו כראוי. מכאן ואילך, נימק ביהמ"ש קמא בהרחבה את קביעותיו אלה.

עדי הראיה

12. לפני בית המשפט קמא העידו ארבעה עדים, אשר נכחו בסמוך לזירת התאונה בעת שהתרחשה. היו אלה המתנדב חנוך ספיר, שותפו של המנוח, שהגיע עמו למקום בניידת, ועוברי האורח דביר דמרי, משה שכטר ויחיא בשבש. נקדים את המאוחר ונבהיר כי לאחר ששמע את עדויותיהם וניתח אותן בקפידה, קבע ביהמ"ש קמא כי לא ניתן להסיק מהם ממצא וודאי לגבי מיקומו של המנוח עובר לתאונה וביחס לנקודת האימפקט.

13. ככל שמדובר בעדים שכטר ודמרי, אין טעם להרחיב במילים, והקורא מוזמן לעיין בפסקאות 71 עד 95 להכרעת הדין המפורטת. נסתפק בכך שנציין, כי ממצאיו של ביהמ"ש קמא לפיהם לא ניתן לבסס על עדויותיהם כל ממצא בנושאים השנויים במחלוקת מנומקים היטב ומשכנעים, ואף המערערת אינה חולקת על כך.

14. באשר לעדותו של המתנדב חנוך, הרי שמדבריו עלה בבירור כי לא ראה את רגע התאונה ואף אינו יכול להצביע על מיקומו המדויק של המנוח עובר לתאונה, שכן ראה אותו בפעם האחרונה מספר דקות קודם לכן, כאשר הוא הולך צפונה על השול על מנת להציב את המגדלור המשטירתי. עם זאת, ייחס ביהמ"ש קמא חשיבות רבה לגרסתו הראשונית של חנוך, כפי שתועדה בסרטון ת/7, אשר צולם בזירת האירוע בסמוך לאחר התאונה. ביהמ"ש קמא ציין, כי צפה בסרטון עשרות פעמים ובכל פעם הזדעזע מחדש בשל מה שנתפס בעיניו כאקט של "הטיית החקירה ו'שתילת' גרסה בראשו של חנוך", על ידי החוקרים יוסי חורי ויואב אטל. הנה כך באו הדברים לידי ביטוי בפסקאות 64-65 להכרעת הדין (כל ההדגשות במקור):

64. "בהמשך הסרטון מציין חנוך כי הוא ניגש לרכב ומתכופף להוציא את המפתח **והוא אינו**

יודע לאן הלך המנוח. חנוך מציין כי "אני מתכופף, אני מוציא את המפתחות, אני

מסתובב להגיד לו מצאתי ואני שומע מכה חזקה... מה שאני רואה... אני רואה את

פאול עף באוויר". בשלב זה מגיע **רגע מכונן**, אשר המאשימה מנסה להצניעו בכל דרך

אפשרית ואילו בוחני המשטרה התעלמו ממנו, לכל אורך החקירה וקביעת מסקנותיהם.

לאור האמור יובא התמלול במלואו. אציין כי הצפייה בסרטון מלמדת על פליאתם של

הבוחנים, נוכח אמרת חנוך. לפיכך, אם במודע ואם בתת מודע גורם הבוחן לחנוך לשנות

את גרסתו, זאת תוך שלילת וביטול תשובתו הספונטנית שהיא זו אשר מאששת את הברור

מכל בתיק זה! מקום האימפקט לא היה במקום אליו מכוונת המאשימה, ואף לא בקרבתו.

65. לאור חשיבות הדברים יובאו הם במלואם בשם אומרם. במענה לשאלת החוקר: "איפה

הוא עף? באיזה אזור?" משיב חנוך:

ת. מהאזור של האופנוע

ש. האופנוע שנמצא שמה?

- ת. כן. מאיזה שלושה או ארבעה מטר אולי קצת יותר קדימה אלינו.
ש. זאת אומרת זה האזור הראשוני שאתה רואה אותו עף?
ת. אני רואה אותו באזור הזה. אני רואה אותו נוחת כאן על ה....
ש. רגע, שנייה שניה, אתה אומר אתה רואה אותו באזור האופנוע עף עד לפה?
כן. הוא עף באוויר איזה ארבעה....ארבעה מטר. הוא התהפך...
ש. בין האופנוע לפה יש יותר קצת, בגלל זה אני שואל.
ת. אני לא יודע מהאופנוע, אני ראיתי פה.
ש. אז או קיי, לא קשור לאופנוע."

למען סבר את האוזן, האופנוע אליו מתייחס חנוך ממוקם במרחק של מטרים רבים ממקום הצבת האוהל עליו הצביע חנוך. מובן שכל הגופים האמונים על החקירה התעלמו ממצא זה, לא סימנו אותו כלל, לא מדדו את מרחק האופנוע ולא טרחו כלל לבדוק כיוון חקירה זה. גרסתו זו של חנוך תואמת במדויק את מנגנון הטלת המעטפת אשר יוזכר בהמשך."

15. בשים לב לגרסאותיהם של העדים שהוזכרו עד כה, אין חולק כי עדות הראיה המרכזית הייתה זו של העד יחיא בשבש (להלן: "בשבש"), אשר ישב במושב הנוסע ברכבו של משה שכטר, שנסע בנתיב הימני בכביש בשעת התאונה. בשבש מסר במהלך חקירת המשטרה ארבע הודעות, וכן נערך עמו סרטון הצבעה מצולם. בשבש אף העיד ארוכות לפני ביהמ"ש קמא, אשר קבע כי על אף שמדובר באדם חביב וישר קיים קושי ממשי באימוץ גרסתו.

16. על פי ממצאי ביהמ"ש קמא, כמפורט בפסקה 106 להכרעת הדין, מסר בשבש גרסאות סותרות אשר אינן מתיישבות עם הממצאים בזירה. העד סתר עצמו לגבי מקום האימפקט, ציין מרחקים לא סבירים ובלתי אפשריים, שינה את מיקום עמידת המנוח ומיקום אותו פעם על השול, פעם על הנתיב, פעם במקביל לאוהל ופעם לפניו. בנסיבות אלה, לא ניתן להעדיף גרסה מסוימת של העד על פני האחרת, ובדומה ליתר עדי הראיה לא ניתן להסיק מדבריו מסקנות ברורות ביחס למיקומו של המנוח עובר לתאונה וביחס לנקודת האימפקט. לפיכך, כדברי בית המשפט קמא, "עבר הכדור למגרשם של חוקרי תאונות הדרכים".

הממצאים הפורנזיים ומשמעותם

מריחת הנעל

17. בית המשפט קמא התייחס בהרחבה רבה לסימן "מריחת הנעל", סימן אשר אמור לשקף מצב בו מותירה נעלו של הולך רגל, הנפגע בתאונת דרכים, סימני מריחה במקום הפגיעה, ולהסתמכותו של הבוחן בני פרידמן (להלן: "הבוחן") על סימן זה לצורך קביעת נקודת האימפקט.

18. ביהמ"ש קמא מתח ביקורת חריפה ביותר על פעילותם של גורמי החקירה בהקשר זה, לאחר שהתברר במהלך

עדות הבוחן כי הוא למעשה כלל לא הבחין בסימן מריחת הנעל, אלא הסתמך על דברי קצין הבוחנים של מחוז ת"א, ירון וינרב (להלן: "וינרב"). על פי עדות הבוחן, וינרב אמנם הפנה אותו למקום בו ערך סימון בגיר, כלומר הצביע על המקום בו היה אמור סימן מריחת הנעל להימצא, אך בעת שהבוחן התבונן במקום הסימן כבר נעלם, והוא עצמו מעולם לא ראה אותו.

19. אותו "סימן" גם לא תועד חזותית, בסרטון או בתמונה, ואף איש המז"פ שהגיע לזירה לא התבקש לדגום את אותו "סימן", על מנת לקשור בין "המריחה", לבין נעליו של המנוח שנמצאו בזירה. על התנהלות בעייתית זו חיווה ביהמ"ש קמא דעתו במילים הבאות: **"לא יעלה על הדעת כי ראיית 'הזהב', הראיה הכי קריטית בתיק נעלמה כלא הייתה. התנהלות הבוחנים בנקודה קריטית זו היא 'ליקוי מאורות'. מחדל חקירתי שאין כדוגמתו. מחדל אשר משליך באופן ישיר על ניתוח כלל ממצאי התאונה."**

20. ביהמ"ש קמא אף הוסיף וציין כי על אף שהתיק כולו מבוסס על סימן מריחת הנעל, לא הוצג ולו מסמך מדעי אחד המעיד על משמעות הסימן ועל האפשרות לקבוע את מקום האימפקט באמצעותו. מצופה היה כי כך יעשה לנוכח דברי וינרב לפיהם: **"זה משהו נדיר, הוא קיים בספרות"**, ולנוכח טענתו של וינרב כי מדובר בסימן שנעלם במהירות מהכביש, ולכן לא נצפה על ידי אף אחד מהעדים האחרים.

21. ביהמ"ש קמא לא היה נכון לאמץ הסברים אלה, וציין כי העובדה שהסימן לא תועד, לא צולם, לא נבדק ואף לא נראה על ידי אף גורם אחר בזירה, למעט העד וינרב, מעלה חשש למעלה מסביר כי סימן זה לא היה קיים כלל ועיקר. ביהמ"ש קמא אף נתן בהקשר זה משקל לעדות חוקר המז"פ אלי כליף, אשר ציין בעדותו, בה נתן ביהמ"ש אמון מלא, כי אילו היה מתבקש לעשות כן, היה יכול לדגום את אותו "סימן", ולבצע השוואה בין החומר שנדגם לבין הנעל על מנת לקבוע אם מקורה של אותה "מריחה" בנעליו של המנוח. עוד ציין חוקר המז"פ כי סימן מסוג זה אינו אמור להיעלם מהכביש כל עוד לא יישטף.

22. על יסוד מכלול נתונים אלה קבע ביהמ"ש קמא כי אין ממש בעדותו של וינרב, אשר הציג מצג שווא בפני בית המשפט וכי רשויות החקירה כשלו כשל חמור בכך שלא תיעדו כנדרש את "מריחת הנעל". קביעתו של הבוחן לגבי נקודת האימפקט, אשר נסמכה על סימן מריחת הנעל, אינה יכולה אפוא לעמוד, שכן בפועל לא היה כל סימן כזה בזירה, ואף אם תמצא לומר כי היה במקום סימן כלשהו, הרי שבהיעדר תיעוד ומשהשוואת מז"פ לא בוצעה, אין לתת כל משקל לראיה זו, ומשקלה אפסי. לפיכך, לקביעת הבוחן כי נקודת האימפקט הייתה בתוך "אזור הסגירה", כ-25 מטרים מאחורי הניידת, קביעה הנסמכת על סימן מריחת הנעל, אין אחיזה בממצאים הפורנזיים.

הממצאים הנוספים

23. ביהמ"ש קמא לא הסתפק בקביעה לפיה לא עלה בידי הבוחן לבסס את הטענה כי נקודת האימפקט הייתה במרחק של כ-25 מטרים מהניידת, אלא ציין כי שוכנע פוזיטיבית שמקום האימפקט היה מרוחק מרחק מטרים

רבים מהמקום הנטען על ידי המערערת. את מסקנתו זו ביסס ביהמ"ש קמא על מספר נתונים ובהם סימני הדחיפה, מרחק התגובה וחישובי ההתחמקות ממכשול, מיקום מראת הרכב הפוגע לאחר התאונה ומרחק ההטלה. נרחיב מעט בתיאור השיקולים והממצאים בנושאים אלה.

24. אין חולק כי רכבה של המשיבה הותיר בזירת האירוע סימני הטבעת צמיגים בנתיב השמאלי. על פי ממצאי הבוחנים מטעם המאשימה, ממצאים אשר אומצו על ידי בית המשפט קמא, המדובר בסימני "דחיפה", המצביעים על נסיעה בעקומה במהירות גבוהה, ובמקרה זה מעידים על המקום בו סטה רכבה של המשיבה ימינה ובדרך זו התחמק מהפגיעה בניידת, שחסמה את חלקו של הנתיב השמאלי.

25. במאמר מוסגר יצוין כי סימני הדחיפה הם אלה שאפשרו לבוחן לחשב את מהירות הנסיעה של המשיבה, אותה העמיד על 120.74 קמ"ש לפחות, אם כי לנוכח אי בהירות לגבי מקדם החיכוך וטיבם של הסימנים קבע ביהמ"ש קמא כי למען הזהירות יש להסתפק בממצא בדבר מהירות שאינה פחותה מ-94.65 קמ"ש.

26. מכל מקום, על יסוד אותם סימני דחיפה, קבע הבוחן בתשובותיו בכתב - נ/5 - לשאלות שהוצגו מטעם הפרקליטות, כי המשיבה **"ביצעה פעולת סטיה קיצונית, דבר המעיד יחד עם עדותה על כך שפגעה במשהו אותו לא ראתה לפני שהגיבה"**. עמדה מקצועית זו של הבוחן, אשר מאששת את גרסתה העקבית של המשיבה, הביאה לקביעתו של בית המשפט קמא, כעניין שבעובדה, כי המשיבה החלה להגיב לתאונה רק לאחר הפגיעה.

27. משמעותו של ממצא זה היא בהכרח, כי נקודת האימפקט מצויה הרחק מחוץ לאותו "תחום סגור", ומרוחקת מהניידת מרחק העולה באופן ניכר על אותם 25 מטרים עליהם נסמכת המערערת. זאת, לנוכח עדות הבוחן והחישובים שערך, ולפיהם לצורך ביצוע תמרון ההתחמקות ממכשול, כלומר על מנת להימנע מהפגיעה בניידת, ובמהירות שיוחסה למשיבה, נדרש כי תחל להגיב לפחות 79.6 מטרים לפני הניידת. אם נדרש מרחק של כ-80 מטרים מאז תחילת התגובה, והתגובה החלה רק לאחר הפגיעה, משמעות הדבר היא כי הפגיעה אירעה כ-80 מטרים לפני הניידת, הרחק מחוץ לאותו "תחום סגור".

28. ביהמ"ש קמא היה ער לכך שבסיכומיה ביקשה המערערת לקבוע כי המשיבה הגיבה עוד קודם לפגיעה במנוח, אך דחה טענה זו היות וחומר הראיות היה מבוסס, רובו ככולו, על סיטואציה של "תגובה לאחר פגיעה", וכך גם טען כאמור הבוחן. עוד צוין כי הוא ער לאמור בחוות הדעת מטעם מומחה ההגנה, לפיה המרחק הדרוש לסטייה קצר יותר, ועומד על כ-45 מטרים, אך צוין כי התביעה אינה יכולה להיבנות מעדותו של מומחה ההגנה ולפתח תיאוריה חדשה של האירוע.

29. תימוכין נוספים לתזה שהונחה מטעם ההגנה, לפיה התרחשה התאונה מחוץ לאותו תחום סגור של 25 מטרים מאחורי הניידת, מצא ביהמ"ש קמא בסוגיית מרחק ההטלה. על פי עדויות המומחים שנשמעו לפני ביהמ"ש קמא, הכוונה היא לכך שבמקרה של פגיעה חזיתית של רכב בהולך רגל, מוטל גופו של הולך הרגל באוויר

"במסלול מעטפת", ואם ידועה מהירות הרכב ניתן לחשב את מרחק ההטלה ובהסתמך על מקום מנוחת גופת המנוח לאחר התאונה לחשב לאחור את נקודת האימפקט. המומחה מטעם ההגנה ערך חישוב שכזה, בהסתמך על המהירות שחושבה על ידי הבוחן, וקבע כי מדובר במרחק של כ-85 מטרים. ביהמ"ש קמא הבהיר כי הוא נכון לקבוע כי מרחק ההטלה לא הגיע לכדי 80 מטרים, אך היה זה מרחק רב יותר מ-25 מטרים בוודאות.

30. נימוק נוסף שהוביל לאותה מסקנה ממש נגע למיקומה של מראת רכבה של המשיבה, אשר אותרה בזירת התאונה במרחק של כ-25 מטרים מאחורי הניידת. ביהמ"ש קמא אימץ את עמדת המומחה מטעם ההגנה, לפיה במקרה של תאונה בה מתנתקת מראת הרכב, המראה אינה נופלת בנקודת האימפקט ממש, אלא ממשיכה לנוע עוד מספר לא מבוטל של מטרים, עד שהיא נוחתת על הכביש ומאיטה עד לעצירה בעקבות החיכוך בו. גם נתון זה מעיד על כך שנקודת האימפקט לא הייתה במרחק של 25 מטרים ומטה מהניידת, אלא במקום שאינו ידוע במדויק, החורג באופן ניכר מגבולות "הסגירה".

31. על יסוד נתונים מצטברים אלה, ומשנדחתה עמדת הבוחן לגבי מקום האימפקט, בשל הכשלים שנמצאו בכל הנוגע לסימן "מריחת הנעל", קבע ביהמ"ש קמא כי הממצאים הפורנזיים מלמדים כי הפגיעה אירעה במרחק רב מהניידת, וממצאים אלה אף תואמים את עמדתו הראשונית של המתנדב חנוך בסרטון 7/7, לפיה הבחין בגופו של המנוח עף באוויר לגובה 4 מטרים, מכיוון האופנוע המתועד בסרטון.

32. באשר לגרסת המשיבה, תיאר ביהמ"ש קמא בהרחבה את ההודעות שמסרה, וציין כי שמרה לכל אורך הדרך על גרסה אחידה לפיה נסעה במהירות של 90-100 קמ"ש, ובשלב מסוים פגעה בדבר מה שהיה מונח שכוב על הכביש באמצע הנתיב השמאלי, מבלי שהייתה ערה לכך שפגעה באדם עד שהדבר הובהר לה לאחר התאונה. עוד נקבע כי לא בלמה, לא האטה ולא עברה נתיב עד לקרות התאונה, למרות שהבחינה מרחוק ברכב התקוע ובניידת.

33. על יסוד ממצאים אלה קבע ביהמ"ש קמא כי עדותה של המשיבה מלמדת כי הבחינה בסכנה ולא פעלה למזער ולצמצם אותה, ובכך הפרה את חובת הזהירות המושגית המוטלת עליה. אף על פי כן, משלא הוכח מקום עמידתו של המנוח עובר לתאונה, נותק הקשר הסיבתי המשפטי לתאונה ולא ניתן להטיל על המשיבה את האחריות לתאונה.

34. המנוח עמד מחוץ לתחום הסגירה המשטרית, במרחק העולה על 25 מטרים מהניידת, כך שגם אם היה על המשיבה לנהוג ביתר זהירות בהתקרבה לרכבים העומדים בצד הדרך, לא הייתה יכולה לצפות את הימצאותו של המנוח במרחק לא ידוע מהסגירה המשטרית, ולמנוע את התאונה כאשר נגלה לפתע לנגד עיניה בכביש סואן בו נעה התנועה במהירות של 100 קמ"ש.

35. ייתכן והמשיבה יכולה הייתה למנוע את התאונה לו נקטה אמצעי זהירות מבעוד מועד, אולם לאור החסרים המהותיים בראיות, הממצאים הפורנזיים החלקיים אשר אינם מספרים את סיפורה של התאונה, מחדלי החקירה

הרבים והכשלים ביחס לסימן מריחת הנעל, נותר בליבו של ביהמ"ש ספק, ממנו זכאית המשיבה ליהנות.

נימוקי הערעור

36. זיכוי המשיבה מבוסס על טעויות מהותיות בהכרעת הדין, הן ביישום אמות המידה המשפטיות ביחס לחובת הזהירות המוטלת על נהג מן היישוב בהבחינו בסכנה בכביש, הן על טעויות בניתוח הראיות ומשקלן ובניתוח ממצאי זירת התאונה, תוך התעלמות מממצאים מרכזיים.

37. אין מחלוקת כי המשיבה הבחינה ממרחק בניידת וברכב התקול, היא לא סתתה לנתיבים הימניים, לא בלמה ואף לא האטה. בחקירתה הודתה כי הבחינה בניידת וברכב ממרחק אך לא הגיבה, הודתה כי על פי ההיגיון אכן אמורה הייתה לצפות להולכי רגל, וסיפרה כי שוחחה בטלפון בעת התאונה.

38. עיקרה של יריעת המחלוקת היא שאלת מיקום המנוח עובר לתאונה. לשיטת המערערת, הוא עמד בתחום הסגירה המשטרתית, במרחק 25 מ' מהניידת. לשיטת ההגנה, לא נגדר כל "תחום סגור" ואף אם היה כזה, המנוח עמד מחוצה לו, במרחק 80 מ' מהניידת או לחילופין במרחק 45 מ' ממנה.

39. שגה ביהמ"ש קמא עת התעלם מממצאים מרכזיים בזירת התאונה; פיזור חלקי רכב המשיבה, חלקי המגדלור וחפציו האישיים של המנוח - הממצא הרחוק ביותר נמדד במרחק 25 מ' מהניידת - ממצא זה מלמד על אזור פגיעת הרכב במנוח והיה צריך להוביל את ביהמ"ש למסקנה כי זהו אזור האימפקט.

40. שגה ביהמ"ש קמא בהימנעו מלקבוע ממצאי עובדה בהסתמך על עדי הראייה ובמיוחד שגה בניתוחו את עדותו של עד הראיה יחיא בשבש. ביהמ"ש פסל את עדותו רק בשל הקושי בהערכת מרחק, זאת למרות קביעתו כי מדובר בעד מהימן. חרף דבריו הברורים, כי המנוח עמד בעת הפגיעה במקביל לאמצע אחורי הניידת, כשהוא עומד בין הניידת לאוהל, וכי ראה את פגיעת הרכב במנוח, קבע ביהמ"ש קמא כי הוא כלל לא ראה את רגע התאונה. טעות באמדת מרחק אינה עילה לפסילת עדות ראייה עקבית וסדורה.

41. ביהמ"ש קמא קבע כי האוהל הוצב במרחק של 25 מ' מהניידת, השברים נמצאים באזור ה-25 מ' מהניידת, העד בשבש תיאר כי הבחין שהפגיעה הייתה קודם באוהל ואז במנוח. שילוב כל אלו מלמד כי המנוח עמד בתוך מתחם הסגירה המשטרתית, וברור שלא במרחק של 80 מ' מהניידת.

42. שגה ביהמ"ש קמא עת קבע כי סימן מריחת הנעל הוא "ראיית הזהב" בתיק ובהיעדרה אין די ראיות להוכחת מקום האימפקט. כאשר רכב פוגע באדם במהירות, האדם נעקר מנעליו והנעל משאירה שפשוף בדמות סימן מריחה, אשר לא נותר זמן רב על הכביש. במיקומו של סימן זה יש כדי לחזק מסקנת הבוחן בדבר נקודת האימפקט, אך מדובר בראיה משלימה המשתלבת עם המארג הראייתי.

43. שגה ביהמ"ש קמא במסקנתו בכל נוגע לחישוב ההתחמקות ממכשול. סימני הדחיפה, שתחילתם במרחק של 19.5 מטרים לפני הניידת, מעידים על פעולת היגוי רצונית שביצעה המשיבה, בתגובה למשהו אותו ראתה. בצירוף מרחק התגובה, אשר אינו שנוי במחלוקת, מלמד חישוב הנתונים כי המשיבה החלה להגיב במרחק של 56.54 מ' מהניידת, וברי כי בכך הגיבה למנוח, אשר עמד בתוך הטווח הנ"ל.

44. שגה ביהמ"ש קמא עת נתן משקל יתר למיקום מציאת מראת רכב המשיבה, ולמד ממנו באופן חד משמעי ובלעדי על מקום האימפקט, תוך התעלמות מכל נתון שיש בו כדי להפריך ממצא זה. ביהמ"ש לא ערך הבחנה במה שונה נפילתה של המראה משאר חלקי הרכב. כמו כן, חישובי מומחה ההגנה בנושא זה מבוססים על מהירות של 120 קמ"ש, בעוד ביהמ"ש קבע מהירות של 94.65 קמ"ש, וככל שהמהירות נמוכה יותר כך גם קטן מרחק העצירה של המראה מנקודת האימפקט.

45. שגה ביהמ"ש קמא עת זיכה את המשיבה מאחריות לתאונה, על אף שקבע כי הבחינה ברכב התקול ובניידת ממרחק, לא בלמה, לא האטה, לא סטתה מנתיבה, ולמעשה לא פעלה למזער או לצמצם את הסכנה על אף שהבחינה בה מבעוד מועד. בנסיבות אלה, שגה ביהמ"ש קמא עת קבע מחד גיסא, באופן פוזיטיבי שמקום המשיבה עם האשמים בתאונה, ומאידך גיסא, לאור חסרים מהותיים בראיות, נותר בלב ביהמ"ש ספק ממנו היא רשאית ליהנות.

46. שגה ביהמ"ש קמא בקבעו קביעות קשות בדבר אופן פעולת המשטרה, לרבות האשמתה בכוונה להעלים מידע ושתילת גרסה הנוחה לה בפי עדים. מסרטון חקירת המתנדב חנוך ספיר עולה, כי כל שעשה החוקר הוא לנסות להבין מהמתנדב מה היה מיקום המנוח בעת התאונה. בשלב זה, אפילו רצה החוקר, לא יכול היה לשתול גרסה, שכן במשטרה עצמה טרם אספו ובדקו את הממצאים.

47. הקביעות הקשות אודות התנהלות גורמי החקירה מופרזות ביותר, ללא תימוכין של ממש בראיות, ותוך פרשנות מרחיקת לכת לחלק מחומר החקירה שהוצג במהלך המשפט.

48. צבר הראיות מוביל למסקנה, כי עובדות כתב האישום הוכחו כדבעי, וכי רשלנות המשיבה הוכחה מעבר לכל ספק סביר. אשר על כן, מתבקש ביהמ"ש לקבל את הערעור, להרשיע את המשיבה בעבירה, ולהשית עליה עונש בהתאם.

תשובת המשיבה

49. ב"כ המשיבה סמכה ידיה על כל נימוקי בית-המשפט קמא. הדגישה כי החקירה לא הניבה תמונה מלאה של התאונה, כי החקירה היתה מגמתית, והזכירה שלאחר התאונה נערך תחקיר שממצאיו לא הומצאו לב"כ הצדדים עד לעת הנוכחית, אך בכל מקרה נוהל "טיפול ברכב תקוע/חוסם נתיב" (ת/40) שונה בעקבות האירוע הטראגי נושא תיק זה.

דין והכרעה

50. נפתח ונאמר כי ליבנו עם בני משפחת המנוח, אשר איבדו ברגע אחד נמהר את היקר להם מכל, ולמרבה הצער גם בהכרעתנו לא יהיה כדי להביא להם מזור. המנוח, מתנדב בשורות המשטרה, אדם שלמען שלום הציבור היה נכון לסכן את עצמו ואת כל אשר לו, שילם על כך בחייו, ולא נותר אלא לאחל לבני ביתו, אשר התייצבו לכלל הדיונים המשפטיים בפרשה זו, לרבות בדיון שהתקיים לפנינו, כי ימצאו ניחומים ולא יידעו עוד צער.

51. נקדים את המאוחר ונבהיר כבר בפתח הדברים, כי לאחר שנתנו דעתנו לכלל הטענות שהוצגו לפנינו ועיינו עיין היטב בהכרעת הדין, בעדויות השונות ובחומר הגולמי שעמד לפני ביהמ"ש קמא, לא מצאנו עילה המצדיקה התערבות במסקנתו הסופית לפיה נותר במקרה זה ספק סביר ממנו זכאית המשיבה ליהנות. לפיכך, החלטנו להותיר את הכרעת הדין המזכה על כנה. להלן יובאו נימוקינו.

52. בטרם ניתן מענה לטענות המדינה, כפי שבאו לידי ביטוי בהודעת הערעור המפורטת, נבהיר כי שותפים מלאים אנו לדברים הקשים שהטיח בית המשפט קמא במשיבה. כמו בית-המשפט קמא, ערים אנו לדרך נהיגתה הרשלנית של המשיבה, שהתקרבה לאזור הסגירה בלא להוריד את מהירות נסיעתה ומבלי שעברה נתיב. עוד בולטת העובדה, כי המשיבה לא הבחינה כלל במנוח אלא לאחר שפגעה בו בעוצמה והתקשתה להשתלט על רכבה עד הפגיעה במעקה הבטיחות מימין לכביש ופגיעה נלווית באוהל באזור הסגירה.

53. חרף דברים אלה, אין בידינו להתערב במסקנות בית-המשפט קמא, שעה שזירת המחלוקת נסבה לעניין מיקומו של המנוח עובר לפגיעה בו, בהתבסס על הנתונים הראייתיים שעמדו בפני בית-המשפט קמא ואשר נבחנו על-ידו. נוכח הקביעה כי לא היה בראיות שהוצגו בפני בית-המשפט קמא כדי להפריך את טענות ההגנה, לפיה נוצר ספק באשר ליכולתה של המשיבה להבחין במנוח קודם לפגיעה בו ולהימנע מתאונה, לא ראינו מקום כערכאת ערעור להרחיב את יריעת המחלוקת מעבר לגדרי הסוגיות העובדתיות בהן דן בית-המשפט קמא - במרכזן עמדה שאלת המפתח של מיקום נקודת האימפקט.

54. מדובר בשאלת המפתח, שכן ככל שפגעה המשיבה במנוח בעת שזה עמד בטווח "הסגירה המשטרתית", או בסמוך אליו, כלומר בטווח של כ-25 מטרים לערך לפני הניידת, היה על המשיבה לצפות את נוכחותו במקום, אף אם מסיבה כלשהי לא הבחינה או לא יכולה הייתה להבחין בו, להאט מבעוד מועד, להחליף מסלול ולהימנע מכניסת רכבה לתוך אותו תחום "סגור".

55. אם, לעומת זאת, התרחשה הפגיעה במרחק ניכר מחוץ לאותו תחום "סגור", כך שהמשיבה לא הייתה צריכה לצפות את המצאות המנוח במקום, ובהיעדר כל מידע לגבי התנהגות המנוח והאופן בו מצא את דרכו לתוך נתיב נסיעת המשיבה, לא ניתן לשלול מעל לכל ספק סביר את האפשרות כי המשיבה לא יכולה הייתה להבחין במנוח מבעוד מועד ולהגיב להופעתו הפתאומית באופן שהיה מונע את התאונה.

56. לאחר שנתנו דעתנו לטענות המערערת ובחנו באספקלריה זו את מסקנותיו של ביהמ"ש קמא, אנו סבורים כי לא נפלה שגגה במסקנתו העיקרית של ביהמ"ש קמא לפיה בנסיבות המיוחדות של הליך זה, ונוכח הקשיים הראייתיים שהתעוררו, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת לצורך הרשעה בפלילים כי התאונה התרחשה בטווח של כ-25 מטרים ממקום חניית הניידת, כלומר בטווח "הסגירה", או בסמוך לו. נתייחס לטענות המערערת אחת לאחת.

מעמדה של ראיית "מריחת הנעל"

57. בהודעת הערעור מבקשת המערערת לראות במיקום סימן "מריחת הנעל", כראיה משלימה גרידא, אשר אינה בגדר "ראיית הזהב" שעל בסיסה נקבעה נקודת האימפקט. עיון בקביעות הבוחן, אשר ממצאיו מהווים בהכרח אבן יסוד לכתב האישום ולאמור בו, אינו תומך בעמדה זו, אשר דומה כי התגבשה בדיעבד, רק לאחר שהתבררו הקשיים כבדי המשקל בכל הנוגע לקיומה או למצער להוכחתה של אותה "מריחת נעל".

58. עיון בפרק המסקנות בדו"ח הבוחן ת/14 מלמד כי **"על פי ממצאים ועדויות רכב א' נסע בכביש 4 לדרום, פגע בהולך רגל/שוטר על נתיב שמאל באזור הסגירה על ידי קונוסים ואוהל תאונה (ראה ממצא 20 בתרשים נעל ימין הרוג, ראה סימן 25 סימן מריחת נעל הרוג על הכביש לפי הצבעת קצין בוחנים ירון וינרב, לציין כי על נעל ימין מעיכה ושפשוף ייחודי בסוליה)"**. כפי שניתן לראות, "הממצאים והעדויות" עליהם מתבססת מסקנת הבוחן בדבר מיקום נקודת האימפקט, הנם למעשה, בהתאם לאמור בדו"ח, סימן מריחת הנעל וסימן זה בלבד.

59. יתרה מכך, בעדותו בבית המשפט נשאל הבוחן מפורשות בנוגע לסימן מריחת הנעל והשיב כי **"זו הראיה המרכזית לנקודת האימפקט"** (עמ' 59 ש' 18 לפרוטוקול). הבוחן אכן ציין בעדותו כי קיימים חיזוקים התומכים במיקום המבוסס על מריחת הנעל, כגון פיזור חלקי הרכב והמגדלור (שם, עמ' 101 ש' 16-19) ועדויות עדי הראיה לגבי המיקום המשוער של המנוח עובר לתאונה (שם, עמ' 69 ש' 13-21), אך עדותו שלו מבהירה באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי הראיה המרכזית ששימשה אותו לקביעת נקודת האימפקט היא סימן "מריחת הנעל", ואילו הראיות הנוספות שהזכיר אינן אלא בגדר חיזוק והשלמה לאותה ראיה מרכזית.

60. ככל שמדובר בראיית "מריחת הנעל", אין לנו אלא להצטרף למסקנותיו של ביהמ"ש קמא, בדבר היעדר כל אפשרות לבסס ממצא על יסוד אותו סימן. נזכיר כי הבוחן עצמו לא הבחין בסימן כלשהו, אלא הסתמך על דבריו של וינרב בהקשר זה. הסימן הנ"ל אף לא תועד בצילום או בכל דרך אחרת, לא נלקחה ממנו דגימה לצורכי השוואה עם נעלו של המנוח, והוא נעלם מהעין בתוך זמן קצר, ללא פשר וללא הסבר, בניגוד לעמדתו המקצועית והאמינה של טכנאי מז"פ לפיה הסימן אמור היה להימצא כל עוד לא נשטף.

61. ביהמ"ש קמא רשאי היה אפוא להטיל ספק, בין היתר לנוכח התרשמותו הישירה ממהימנות העדים, בעצם קיומו של הסימן, ובוודאי שמסקנתו לפיה לא ניתן לייחס לאותו "סימן", ככל שאכן נצפה על ידי וינרב, כל משקל,

מעוגנת היטב בממצאים ובראיות ואין כל עילה להתערב בה.

62. אם נסכם ראש פרק זה, הרי שבניגוד לעמדת המערער בהודעת הערעור, בפועל היה זה סימן "מריחת הנעל", אשר שימש כראיה המרכזית, או בלשונו של ביהמ"ש קמא "ראיית הזהב", לקביעת נקודת האימפקט. בנסיבות אלה, ונוכח הקשיים הראייתיים והמחדלים החקירתיים האופפים ראיה זו, קשיים בעטיים לא ניתן לייחס לה כל משקל, מתעוררת השאלה האם הוצגו ראיות אחרות המבססות את עמדת המערער לגבי נקודת האימפקט מעל לכל ספק סביר, או שמא עלה בידי ההגנה להצביע על מסכת ראייתית המטילה ספק בנוגע למיקום התאונה.

הראיות הנוספות באשר לנקודת האימפקט

63. המערער מצביעה בהקשר זה בעיקר על מיקום פיזור שברי הרכב ועל עדותו של העד בשבש. פיזור שברי הרכב הוזכר כאמור על ידי הבוחן כראיה משלימה למיקום האימפקט. גם קצין יחידת הבוחנים בתל אביב, רועי שפיגלר, ציין כי פיזור השברים יכול להוות אינדיקציה משלימה למיקום האימפקט, אם כי באופן כללי לגבי אזור הפגיעה ולא לגבי נקודת האימפקט עצמה (ראו עדותו בעמ' 139 ש' 20-23 לפרוטוקול). להשלמת התמונה יצוין כי מומחה ההגנה אף הוא ציין כי שברי הרכב צפויים להימצא לאחר התאונה בטווח של כ-10-15 מטרים ממיקום האימפקט.

64. אופן פיזור שברי רכבה של המשיבה, בטווח מרבי של כ-25 מטרים מהניידת, אכן מקים אינדיקציה לכך שנקודת האימפקט אינה חורגת באופן ניכר מטווח "הסגירה" המשטרית. עם זאת, מדובר באינדיקציה בלבד, אשר לא שימשה בשום שלב מי מהמומחים כבסיס איתן דיו לקביעת מסקנה מובהקת לגבי מיקום האימפקט, וההתייחסות אליה הייתה כאל ראיה משלימה ומחזקת ולא כראיה בעלת משקל ניכר המאפשרת ביסוס ממצאים עצמאיים.

65. לא זו אף זו, ממצא מעין זה משתלב גם עם האפשרות כי נקודת האימפקט הייתה מרוחקת 10, 15 מטרים, ואולי אף יותר, מעבר לטווח "הסגירה", כטענת ההגנה, וראו בהקשר זה חישוביו של המומחה מטעם ההגנה בסעיף 62 לחוות דעתו לגבי מיקום מראת הרכב. אמת הדבר, אין מקום להבחין הבחנה דיכוטומית בין המראה ליתר חלקי הרכב, ולתמונה הכוללת העולה מפיזור השברים, אך ניתן להבין מדוע מדובר בראיה שכוחה לקבוע את נקודת האימפקט המדויקת מוגבל למדי.

66. יתרה מכך, לצד האינדיקציה הנ"ל התומכת במידת מה בתזה אותה מבקשת המערער לקדם, מצויות אינדיקציות ראייתיות משמעותיות לא פחות, התומכות דווקא בעמדת ההגנה, לפיה מרוחקת נקודת האימפקט מרחק ניכר מאותו "תחום סגור", ומצויה במרחק של עשרות מטרים מהניידת, ונפרט.

67. אין חולק כי במרחק של כ-19.5 מטרים לפני הניידת מתחילים סימני הדחיפה שהותירו צמיגי רכבה של המשיבה על גבי הכביש, ומיקום זה מעיד בבירור, כפי שטוענת גם המערער עצמה, על פעולת היגוי רצונית

שביצעה המשיבה. בנוסף, אין חולק, כי למרחק הנ"ל יש להוסיף את מרחק התגובה, ורק אז ניתן יהיה ללמוד באיזה מרחק הייתה המשיבה מהניידת (ומתחום "הסגירה") בעת שהגיבה לסיכון. מרחק זה עומד, אפילו אם יאומץ החישוב השמרני שערכה המערערת, על כ-56 וחצי מטרים לפני הניידת.

68. לטענת המערערת, יש להסיק מנסיבות אלה כי המשיבה הגיבה, בעת שהייתה במרחק של כ-56 וחצי מטרים מהניידת, ל"משהו אותו ראתה", כלומר למנוח שעמד באותה עת בתוך הטווח הנ"ל. כבר בשלב זה ראוי להעיר כי אפילו כך היו פני הדברים, הרי שאין בהם כדי להועיל למערערת, שהרי תזה זו אינה שוללת את האפשרות לפיה חדר לפתע המנוח לנתיב נסיעתה של המשיבה בעת שהייתה במרחק 50 או 45 מטרים מהניידת, כלומר הרבה מעבר לתחום "הסגירה", ובאופן שלא הותיר לה כל אפשרות למנוע את התאונה.

69. יתרה מכך, הטענה כי המשיבה הגיבה לדבר מה שנגלה לעיניה מהווה השערה גרידא, ואינה מעוגנת בחומרי החקירה. המשיבה הרי שבה וטענה פעם אחר פעם בכל הודעותיה ובעדותה כי לא הבחינה כלל באובייקט בו פגעה עד סמוך לרגע הפגיעה ממש, וכי החלה להגיב למתרחש רק לאחר הפגיעה, כלומר התגובה החלה לאחר הפגיעה ולא קודם לכן. זו הייתה גם התרשמותו המקצועית של הבוחן פרידמן, אשר ציין ב-5/ כי סימני הדחיפה מעידים על כך שהנהגת "פגעה במשהו אותו לא ראתה לפני, ואז הגיבה". מיקומם של סימני הדחיפה, וחישוב מרחק התגובה, בשילוב עם נתונים אלה, תומכים אפוא דווקא במסקנה שהפגיעה הייתה במרחק ניכר של למעלה מ-50 מטרים מהניידת, כפליים ויותר מהיקפו של "התחום הסגור".

70. לכל אלה יש להוסיף את סוגיית "מרחק ההטלה", שגם בה יש כדי לעורר סימני שאלה לגבי המיקום המדויק של התאונה. כזכור, המדובר במרחק אליו מוטל גופו של הולך רגל בעקבות פגיעה חזיתית של רכב במהירות גבוהה. לצד חו"ד מומחה ההגנה הוצגו ראיות נוספות התומכות בטענה כי ניתן לחשב את מרחק ההטלה על פי מהירות הרכב, וכי המקרה הנוכחי מתאים לכך, וראו למשל בהקשר זה עדות ראש מדור תאונות הדרכים באגף התנועה, אילן ידגר.

71. אמנם החישובים שערך מומחה ההגנה בדבר מרחק הטלה של 85 מטרים במקרה זה לא היו מקובלים על בית המשפט קמא, אך מסקנתו לפיה גם נתון זה תומך באפשרות כי מקום האימפקט היה מרוחק מרחק ניכר מטווח "הסגירה", היא מסקנה סבירה והגיונית בנסיבות, ואף משתלבת עם תיאוריהם של חלק מעדי הראיה לפיהן הבחינו בגופו של המנוח "עף" באוויר, בגובה מס' מטרים, בעקבות פגיעת רכבה של המשיבה בו. נזכיר בהקשר זה את דברי ביהמ"ש קמא לגבי גרסתו הראשונית של חנוך ספיר כפי שהיא מתועדת בסרטון ת/7.

72. אחד מאותם עדים הוא העד בשבש, שבקביעותיו של בית המשפט קמא לגביו מבקשת המערערת שנתערב. לא מצאנו הצדקה לעשות זאת. אמנם עיון בהודעותיו של בשבש ובעדותו בבית המשפט מלמד כי בנוגע לחלק מהנתונים עליהם העיד שמר על קונסיסטנטיות, וביהמ"ש קמא אף התרשם כי מדובר ככלל באדם אמין וחיובי.

73. עם זאת, בסופו של יום, התרשם ביהמ"ש קמא כי לנוכח הסתירות המהותיות שנגלו בגרסאותיו, השינויים שחלו בדבריו, המרחקים הבלתי סבירים והתיאורים הבלתי אפשריים שמסר, לא ניתן לבסס על עדותו ממצאים קונקלוסיביים. לערכאת הערעור נתונה אמנם הסמכות להתערב גם בממצאים מעין אלה, אך אין היא נוהגת לעשות כן משום שלערכאה הדיונית, אשר התרשמה באופן ישיר ובלתי אמצעי מהעד, יתרון מובהק בכגון אלה.

74. ביהמ"ש קמא שמע את בשבש, התרשם ממנו ישירות ומצא כי על אף רצונו הטוב והכן, לא ניתן להסתמך על דבריו, הכוללים מספר גרסאות שונות בהיבטים חשובים, ואשר לא תמיד עלו בקנה אחד עם המציאות האובייקטיבית של האירועים, לצורך קביעת ממצאי עובדה וודאיים. במסקנה זו לא מצאנו עילה להתערב, ומה

גם שכאמור קיימות אינדיקציות משמעותיות המעידות על מיקום האימפקט במקום שאינו מתיישב עם הפרטים עליהם מבקשת המערערת להסתמך בדבריו של בשבש.

סיכום

75. התוצאה היא כי מסקנתו של ביהמ"ש קמא לפיה לא הוכח מעל לכל ספק סביר כי התאונה ארעה בתוך "תחום הסגירה" או בסמיכות ניכרת אליו, וכי למעשה קיימות אינדיקציות ראיות משמעותיות לכך שהפגיעה ארעה מרחק ניכר מחוץ לאותו תחום "סגור", מעוגנת היטב בחומר הראיות שהובא לפניו, ולא מצאנו הצדקה להתערב בה. על רקע זה, וכפי שהובהר לעיל בהרחבה, מוצדקת אף מסקנתו בדבר ההכרח לזכות את המשיבה מחמת הספק, על אף רשלנותה הניכרת וחלקה הבלתי מבוטל באירוע אשר הביא, למרבה הצער, לקיפוח חייו של המנוח, שהרי, על פי דו"ח הבוחן לא ניתן בנסיבות העניין "**לקבוע כיצד הגיע הולך הרגל/השוטל למרכז הנתבי השמאלי**" ועל כן, לא ניתן לקבוע ממצאים מעבר לספק סביר כיצד התאונה התרחשה.

76. לפני חתימה, ולא דווקא בשולי הדברים, נבקש להתייחס לטענות המערערת בנוגע לקביעותיו הקשות של ביהמ"ש קמא כלפי אנשי המשטרה שהיו מעורבים בחקירת הפרשה. אכן, עיון בהכרעת הדין מלמד כי כלולים בו ביטויים נחרצים, ולעיתים קשים, המבטאים חוסר שביעות רצון מחלק מהפעולות שביצעו עדי התביעה ומהתשובות שהתקבלו מטעמם, בהקשרים שונים, עד כדי ייחוס כוונות לשיבוש החקירה ולהעלמת ראיות. לא הרחבנו בתיאור מכלול האמירות הללו, שכן אין בכך צורך על מנת להכריע בערעור שהוגש, והסתפקנו בכך שהזכרנו דוגמה אחת, באמרותיו של ביהמ"ש קמא לגבי הטיית חקירה ושתילת גרסה, אגב הצפייה בסרטון ת/7. 77. צפינו אף אנו בסרטון המדובר, ולא מצאנו הצדקה לקביעת בית המשפט קמא בדבר ניסיון מכוון להטות את החקירה או "להשתיל" גרסה בזיכרוננו של חנוך, ומקובלת עלינו גם הערת המערערת לפיה מדובר בפעולת חקירה אשר בוצעה בזירת האירוע, בסמוך לאחר התאונה, ובטרם גובשה תמונה ברורה של ההתרחשויות, באופן השולל דבר קיומו של כל מניע להביא להטיה או לשינוי גרסתו של העד.

78. על רקע עמדתנו זו, באשר לדוגמא הספציפית שהובאה ובכלל, מוצאים אנו לומר, בזהירות המתחייבת, כי לצד זכותו וחובתו של ביהמ"ש לנמק את ממצאיו, בין היתר על יסוד התרשמות ישירה ממהימנותו של עד, ואף לבקר את התנהלותם של גורמי חקירה ותביעה במקרים המתאימים, ראוי כי כל אלה ייעשו בשפה מנומסת ובלתי פוגענית, באיפוק ומבלי לייחס באופן נחרץ מניעים זרים ושליילים ללא ראיות קונקלוסיביות, בוודאי לא כלפי עדים גרידא אשר אינם בעצמם צד להליך. 79. מכל מקום, בשים לב לכל האמור לעיל, אנו מורים על דחיית הערעור.

ניתן היום, י"ט שבט תשפ"א, 01 פברואר 2021, במעמד ב"כ הצדדים והמשיבה.

חגי טרסי, שופט

יורם צלקובניק, שופט עמית

דנה מרשק מרום, שופטת

